

út, og tá eg var liðugur har, fór eg niðan aftur at bíða. Bíða eftir at peningurin fór at rulla inn, sigur Petur.

Men var tað ikki torført at fáa fatur á kundunum?

- Nei, teir keyptu, tá eg ringdi til teirra, men hví veit eg ikki. Tað kann gott vera, at teir keyptu, tí teir tóku synd í mær, sigur hann og flennir

Men síðani tá eru umstøðurnar broyttar.

Húsið er tað sama, og tað er framhaldandi tað týðningarmesta útgangsstøðið í arbeiði hansara. Men nú stendur bilurin í túninum og tað er við honum hann ferðast kring Føroyar og Ísland, tí sum sagt so selir hann í báðum londum.

- Eg umboði fyrirkur í Føroyum og Íslandi, og tær fyrirkurnar eg selji fyrri eru úr Danmark, Íslandi, Svøríki, Noregi og Finnlandi.

Og hesar fyrirkurnar eru fullgreiddar yvir, at tað er týðningarmikið við einum góðum »agenti«, sum umboðar teirra vörur. Hetta vilja tey halda fast við, leggur hann afturat.

Tann seinasti av slagnum

Í hesi framkomnu tøknið, er tað neyvan nokur fyrirkur við virðing fyrri sær sjálvari, sum ikki hevur fingið telduskipan. Men her hevur Petur sett hælarnar í.

- Nei, eg havi onga teldu fingið mær enn, og eg geri alt arbeiði einsamallur, sigur hann og leggur afturat, at nógvir aðrir solumenn hava fingið sær hjálparfólk, at taka sær av skrivstovuarbeidinum.

- Tað kostar pening at hava fólk í starvi, og tað merkir, at eg skal økja rættiliga nógv um soluma fyrri at fáa til eitt heilt fólk afturat, og tí havi eg heldur ynskt at gera arbeiðið sjálvur, sigur Petur.

Hvat telduni viðvíkur, so er hann »one of a kind«, hann trýr meira upp á bókurnar og mappurnar, sum hann fyllir bilin við, áðrenn hann fer at ferðast.

- Men eg veit, at nú eri eg við at verða yvirháláður av teldutøkni, so hóast mær dámar tað illa, so verðið eg noyddur til at gera eitthvørt við tað.

Petur leggur afturat, at hann heldur tað vera ein fyrirun hjá sær, at hava mappurnar, tí so kennir hann »sortimentid« alla tíðina. Hann situr og dagfórir mappurnar so hvørt, og tað merkir, at tað er meiri enn sjáldsamt, at hann ikki veit, hvat í bókini stendur.

- Tá eg ferðist, brúki eg kvöldarnar til at arbeiða við mappunum og bókunum, sigur hann og leggur afturat, at hann arbeiðir alla tíðina.

Heimligu umstøðurnar týðningarmiklar

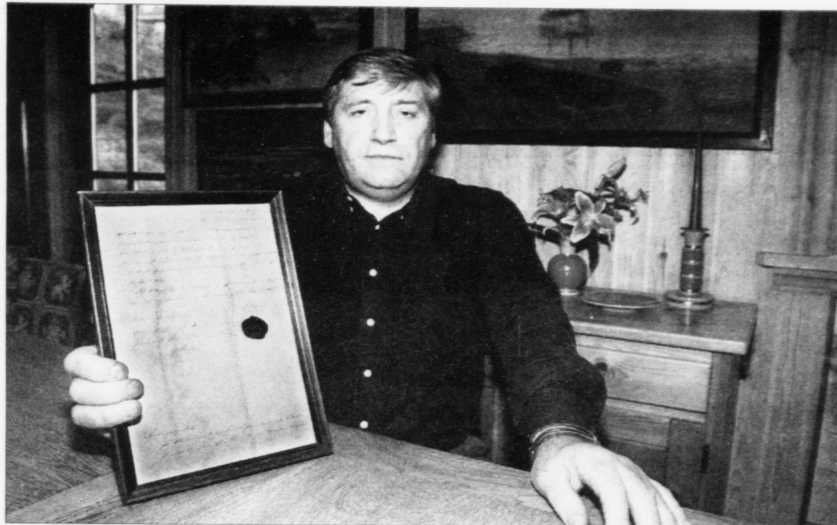
Og við at fara runt í húsinum á Ternuryggi, so sæst, at tað er nakað um tað sum maðurin sigur. Jakkar í stórum nøgdum frá Helly Hansen hanga á akslartroum á loftinum, og tá vit spyrja hann um hann altíð hevur ein nýggjan jakka at fara í, brestir hann út úr.

- Ert tú svakur? Nei, nei, nei. Allir hasir jakkarnir vera seldir. Tað er ein partur av avtaluni við framleiðaran, og tað sigur seg sjálvt, at fari eg at geva burturav ístaðin fyrri at selja, so sagi eg greinina av, eg sití á, sigur Petur, og vit báðir Álvur nikka samtykkjandi.

Samstundis, sum ein skal vera sera stöðufastur tá tað kemur til vöruroyndir, so er eisini neyðugt við eini góðari tænastu, og tað hevur Petur altíð lagt stóran dent á.

- Fyri eini tíð síðani høvdu vit eitt skeið í tænastu fyrri teimum, sum arbeiða á barrum í Føroyum, og tað var spennandi, sigur Petur, sum leggur aftrat, at tað vóru 70 fólk á skeiði tá, sigur Petur Nolsø, sum annars hevur gjørt av at halda fingrarnar burtur frá oljuvinnuni.

- Tað er ikki nakað fyrri meg, at hava við tað at gera, og tí

- Handilsloyvið hevur verið í familjuni síðani 1857

havi eg valt at halda fingrarnar burtur frá oljuni, sigur hann, sum leggur afturat, at tað er neyðugt, at duga sær hógv, tá ein tekst við slíkt, sum hann ger, og at tað ikki hjálpir, at fevna um ov nógv.

Nógvir fornlutir

Annars er tað ein frægd at ganga runt í húsinum á Ternuryggi, sum sær so sermerkt út, tá ein hyggur at tí langt burturi frá. Tornið stingur upp og tá vit spyrja hann um hví, sigur hann, at t. d. í Íslandi sær tú hatta allastaðni. Á Ternuryggi er tað kortini ikki komið so langt, at tað er liðugt, men nú fer at liða.

Ein hóp av fornlutum hevur hann eisini fingið savnað sær saman við tíðini, og tað sum er sermerkt er, at meginparturin hevur við familjuna at gera. Millum annað hevur hann eitt messinghorn, sum abbi hansara hevur spælt upp á í 1910. Tað er sera virðismikið fyrri hann.

Tað er skrivipulturin hjá Nólsoyar Pállini eisini. Ein sera vakur trækassi, sum verður handfarin, sum var tað tað dýrmætasta gull. Og skilja vit Petur rætt, so er tað eisini tað.

Umframt mangt annað, so hevur hann eisini fingið klørnar í eina bók, sum ein maður sum æt Thorsteinsson í Vági skrivaði í 1842-44. Og tí er hann errin av.

- Tað vórðu einans gjørd nokur heilt fá eintøk av hesi bókini, og tibetur var eg so heppin at fáa fatur á tí eina, sigur hann, meðan hann leggur bókina aftur á pláss, og ístaðin tekur fram ein kikara, sum eftir øllum at døma er frá fyrra veraldarbardaga.

Petur sigur okkum, at hann stavar frá einum skipi, sum sakk sunnanfyri. Menninir vórðu bjargaðir, og tá teir skuldu takka fyrri blíðskapin góvu teir frá sær henda kikaran.

Tað, sum kortini man verða Peturi tann dýrbærasti luturin av øllum er uttan iva knivurin, sum hann hevur fingið fatur á.

Elsti grindaknivurin liggur á Ternuryggi

Knivurin er eftir øllum at døma tann elsti grindaknivurin sum er til, og søgan sigur, at tað er Klyver, sum hevur gjørt hann. Hetta navnið sigur teimum fægstu okkara nakað, men Klyver var millum annað við til at byggja Roynðina Fríðu hjá Nólsoyar Pállini.

- Tað eru fólk, sum hava sæð knivin, sum siga mær, at hann er elsti knivurin í landinum, sigur hann og so visir hann okkum stoltur knivin, sum er einastandandi vakur og snøggur, hóast hann ikki er so stórur.

Men fyrri tað er hann dýrabærur fyrri eiganen, og tað dylir hann ikki.

Áðrenn vit fara, er tað enn nakað, sum Petur vil vísa okkum. Tað er tað gamla handelsloyvið, sum visir okkum, at Petur ikki er tann fyrsti í familjuni, sum hevur virki ella handil fyrri tann skuld.

- Handelsloyvið hevur verið í familjuni síðani 1857, og tað er í grundini eitt sindur hugaligt at hugsa sær, tí monopolid varð ikki avtikið fyrr enn í 1856, sigur hann at enda.

Samroðan er komin at enda, og vit fara smátt um smátt at takka fyrri okkum. Vit sita í stovuni, kring tað sera forvitnisliga borðið, sum í veruleikanum er ein høvlibonkur, sum dreingir minnst teir frá skúlanum.

Men tað er bert ein av teimum mongu forkunnugu lutunum, sum eru at finna í forkunnuga húsinum á Ternuryggi, har tey mongu forkunnugu djórini eisini eru.

- Tað er ein misskiljing, at rúsdrekaagenturini eru tey, sum kasta mest av sær. Men slíkar søgur eru torførar at avliva, sigur Petur

